Kozák Anna: Nincsenek határok

Kinézek az ablakon. Vidám gyerekek játszanak a gyönyörű, téli időben. Elmosolyodok. A havazás engem is mindig örömmel töltött el és tölt el most is. Különösen karácsonykor. Én is ilyen kisgyerek voltam régen, és önfeledten élveztem az akkor még végtelennek tűnő időt, az életet. Csak egy dologban különböztem tőlük: én *félvér* vagyok.

A szüleim különböző nemzetiségűek. Hogy ez jó-e? Igen, jó. Hogy jobb-e? Igen, szerintem jobb. Bár sok nehézséget is tud okozni. Kiskoromban még nem tűnt fel, hogy a nagyszüleim a világ másik felén laktak. Sokszor meglátogattuk őket karácsonykor is és együtt töltöttük az ünnepeket. Emlékszem, hogy egyszer epres-tejszínes tortát ettünk. Még most is szinte érzem, ahogyan elolvad a számban az isteni krém! A japán sütiket imádtam. A magyarok túl édesek! Akkor úgy tűnt, mintha a világ egy összefüggő egész lenne, nem lennének határok, se szárazföld vagy óceán.

Majd nagyobb lettem és elkezdődött az iskola. Tudom, hogy nem illik, de szerintem az iskola, az tényleg egy börtön volt. Mire hazaértem a suliból, a nagyszüleimnél már éjszaka volt. Mégsem engedték a tanárok, hogy délelőtt hazamenjek telefonálni, vagy tanév közben elrepüljek. Miért? Mert gonoszak. Kicsi voltam még akkor és gondtalan, ezért megbocsátottam nekik.

Az iskola határain nem törtem át, mert én ilyen jó gyerek voltam. A Skype nélkül ez biztos nem sikerült volna, és akár egyedül is elszöktem volna a világ másik végére. Így viszont láthattam őket, beszélhettem velük, szóval minden rendben volt.

Alsósként minden évben határtalan lelkesedéssel vártam, hogy megérkezzen az imádott cuki mikulás-figurás csomag. Japánban ugyanis a Mikulás látogatta a gyerekeket és hozta el nekik az ajándékot, amit a nagyszüleimtől én is mindig megkaptam. Az ajándék! Akkor még mindent megoldott.

Majd nagyobbra nőve már nem kívántam semmiféle ajándékot, csak hogy közösen tölthessük a karácsonyt. Bárcsak ne a képernyőn kellene látnunk egymást, hanem élőben is tudnánk. Bárcsak!

Egyszer azt kívántam: bárcsak megszűnne az iskola! De sem a Jézuska, sem a Mikulás nem hallgatott meg. Sajnos.

Miért laknak ilyen messze? Miért lakunk mi ilyen messze? Miért nem élünk egy házban? Egy városban? Egy országban? Vagy legalább egy kontinensen? Miért van időeltolódás? Miért nem találkozhatunk bármikor, amikor csak akarom? Miért tart olyan sok ideig hozzájuk elérni? Miért kell a több mint tíz órás repülőút? Nem szeretem. Akkor mégis miért kell?

Az egész világ gonosz.

Mindig úgy éreztem, hogy nekem két otthonom van: egy *itt*, nyugaton, egy pedig *ott* náluk, ahol a Nap leghamarabb kel. Lehetséges, igaz? Az otthonunk nincs *országhoz* kötve. Nincs *egy* országhoz kötve. Ahogy a nemzetiségem sem.

Nem a papírok határozzák meg, de nem is a kívülálló emberek, akik olyan okosnak hiszik magukat. Nem is a születési hely vagy az ország, ahol élsz.

Hanem az, hogy *te*, mit gondolsz, kinek tartod magad.

Volt, hogy én magam is megkérdőjeleztem, hogy ki lehetek valójában. Magyarországon azt mondták, hogy a japán anyukámra hasonlítok, Japánban pedig, hogy a magyar apukámra. Akkor én mégis melyikükre hasonlítok? Egyikre sem? Én sehova sem tartozom?

Még ilyen gondolatok mellett is azt mondták rám mindig a suliban, hogy én milyen pozitív vagyok. Nem. Én csupán japán vagyok.

Ahogy telt az idő viszont rájöttem, hogy nem az számít mit mondanak mások. Hogy szerintük kire hasonlítok. Hogy milyen nyelven szólnak hozzám. Esetleg angolul. A hazámban! Sajnos sem *itthon*, sem a másik *otthon*omban nem kíméltek meg ezzel. Csak egy dolog a fontos: hogy *én* mit szeretek. És én ugyanannyira szeretek lenni japán, mint magyar. Viszont éppen

ezért hihetetlenül nehéz azt elviselni, hogy nem lehetek egyszerre mindkét országban. De ami a legjobban fáj, az egyértelmű: a családom távolléte.

Sok mindent akartam az életem során, ajándékot, közös személyes karácsonyt, vagy a nagyszüleimmel lenni egész életen keresztül. Most felnőve viszont egy dolgot akarok csak. Azt, hogy ha Skypeon keresztül is, de láthassam őket. Mindegy hogyan. Csak valahogy még egyszer látni, hallani akarom őket. Egy szó, annyi is elég. Vagy egyetlen mosoly. Egyetlen mosoly elég! Régen azt kívántam töretlenül, hogy bárcsak egy földrészen élnénk, mostmár viszont csak azt, hogy bárcsak egy világon lennénk!

Ma már *én* vagyok a nagyszülő, és *én* vagyok az, akikkel az unokák minél többet akarnak lenni. Holott legbelül én is csak egy kisgyerek vagyok, aki a nagyszülei után vágyakozik. De az életem során rájöttem, hogy nem is baj ez, mert az akkori naiv szemléletem volt az, ami talán a legideálisabb volt, miszerint nincsenek országok, se rasszok, elválasztó határok vagy nemzetiségek. Csak egy világ és abban emberek.

Most pedig ismét karácsony van, és így én is, mint ahogyan az egész világ, felhőtlenül boldog vagyok, mert tudom, hogy hiába próbálna elválasztani engem a szeretteimtől az idő, a hely, az Univerzum: a szeretet nem ismer határokat.

Ők a szívemben élnek, és a szívem mélyén mi örökre együtt karácsonyozunk.